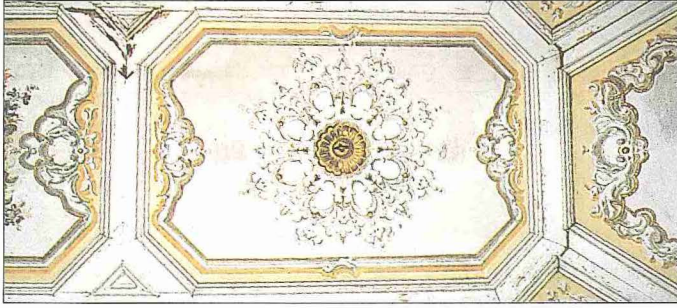
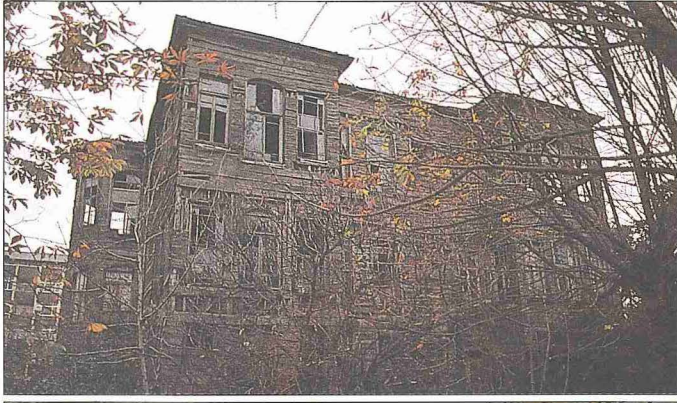

Altunizade Konağı (1989) ve konağın XIX. yüzyıl Türk sanatını aksettiren tavan süslemeleri - Üsküdar / İstanbul

ALTUNİZÂDE KONAĞI

Üsküdar Altunizade'de XIX. yüzyıla ait bir konak.

Tophanelioğlu caddesi üzerinde büyük bir bahçe içinde yer alan konak, yaklaşık 480 m²'lik bir alana inşa edilmiştir. Yapım tarihi belli olmamakla birlikte, Altunizade İsmâil Zühdü Paşa tarafından, karşısında bulunan 1282 (1865-66) tarihli külliye'den önce yaptırıldığı bilinmektedir. Harem ve selâmlık kısımlarının ayrı ayrı planlanmış olmasıyla dikkati çeker. Bugün yalnız harem kısmı mevcut olup üç katlıdır. Bina, arazinin hafif meyilli olmasından dolayı doğu yönünde subasman üzerine oturtulmuş ve bodrum bu kısma yerleştirilmiştir. Tam simetrik bir plana sahip bulunan yapının üç katı da aynı şekilde düzenlenmiştir. Katların hiçbirinde mutfak ve banyo bulunmaması, bu hizmet birimlerinin bından ayrı olarak tasarlandıklarını göstermekte ise de izlerine bugüne kadar rastlanmamıştır.

Yapiya, batı cephesinde yer alan ve önünde iki tarafı dörder basamaklı bir sahanlık bulunan çift kanatlı bir kapıdan girilir. Her katta aynı plana göre yerleştirilmiş geniş bir sofa, bu sofadan geçen çokgen bir salon ile koridorlara açılan odalar ve tuvaletler bulunmaktadır. Diğerlerinden daha büyük ve dışa taşkın olan köşelerdeki odalar son devir Osman-

lı mimarisinde sıkça rastlanan bir özellik, yanlardaki tuvaletlerle küçük odalar ve bunları salondan ayıran koridorlar ise Türk ev hayatına uygun düşen dikkat çekici yeniliklerdir. Taşlığın doğusunda yer alan bir iç kapıdan üst katlara çıkılır. Konakta yalnız en üst kat salonunun tavanı manzara resimleri ile süslenmiştir. Geometrik çerçevelere alınmış olan bu resimler, üzerine yapıldıkları sivanın yer yer dökülmesi sebebiyle gittikçe harap olmaktadır. Diğer katlardaki salonlarla odaların tavanları ise basit geometrik motiflerle süslenmiş olup çokgen planlı salonların süslemeleri, mekân planına uygun çokgen motiflerden oluşturulmuştur. Yapının mimarisinde genel olarak Türk sivil mimarisinin geleneksel izleri görülmekte ise de planlamada ve motiflerin kullanımında serbest bir uygulamaya girilerek yeni bir senteze ulaşılmıştır. Halen harap vaziyette bulunan ve özel bir şirket tarafından satın alınan köşk, aynı planda içten betonarme dıştan ahşap olarak yeniden yapılmak üzere 1989 yılında yıkılmış, ikinci kattaki manzara resimleri de sergilenmek üzere korunmaya alınmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Mehmed Râif, *Mir'at-ı İstanbul*, İstanbul 1314, s. 55; S. Erginer, *Asya Kapısı Üsküdar*, İstanbul 1966, s. 57; Günsel Renda, *Batılılaşma Döneminde Türk Resim Sanatı (1700-1850)*, Ankara 1973, s. 19-26.

HAMİT KÜÇÜKBATIR

ALTUNİZÂDE KÜLLİYESİ

Üsküdar'da

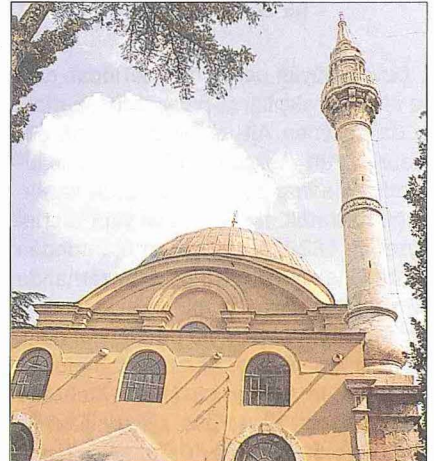
Altunizade Camii ile

çevresindeki çeşitli yapılardan oluşan geç devir Osmanlı külliyesi.

Caminin iki kitâbesine göre 1282 (1865-66) yılında Altunizade İsmâil Zühdü Paşa tarafından yaptırılan külliye, Altunizade Konağı'nın karşısında Ord. Prof.Dr. F. Kerim Gökay (Küçük Çamlıca) ve (daha önce Koşuyolu olarak bilinen) Tophanelioğlu caddeleri ile İsmâil Paşa sokağının çevrelediği dikdörtgen bir alan üzerinde kurulmuştur. Külliye'nin cami, hamam, sıbyan mektebi, muvakkithane, akaret dükkânları, fırın ve imam-müezzin evinden oluştuğu bilinmekte ise de bazı birimleri bugün mevcut olmayıp halen bulunanlar da cami hariç süratle harap olmaktadır.

Cami, Ord. Prof. Dr. F. Kerim Gökay caddesi ile Tophanelioğlu caddesinin kesiştiği köşede, manzum kitâbeli mermer bir kapıdan girilen avlunun içinde yer alan kare planlı bir yapı olup tek kubbe ile örtülmüştür. Taş duvarlar iki kademeli yükselmekte ve silmelerle sona ermektedir. Ahşap malzemeden inşa edilen kubbe kurşunla kaplıdır ve tepesinde gösterişli bir barok alem bulunmaktadır. Kubbeyi taşıyan kemerler, uzaktan bakıldığında yarım kubbe intibai verecek biçimde duvarlardan taşkın örülerek caminin cephelerini dekore etmiştir. Cami, son cemaat yerinin bittiği giriş cephesi hariç, diğer cephelerin yü-

Altunizade Camii - Üsküdar / İstanbul

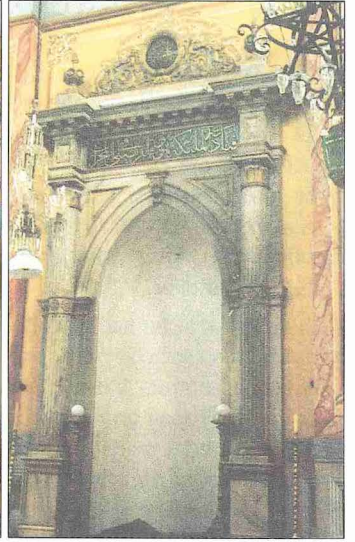

züne sıralanmış duvar çıkıntıları arasına yerleştirilen çok sayıda büyük ve kemerli pencereden bol ışık almaktadır. Mihrap, minber ve vaaz kürsüsü oymalarla süslü beyaz mermerden yapılmıştır. Mihrap nişi sivri kemerlidir ve üzerinde, yanlardaki barok tarzda iki sütuna oturtulan konsol biçimi bir alınlık bulunmaktadır. Caminin içi, kubbeyi, pandantifleri ve duvarları tamamen kaplamak üzere yine barok üslûpta kalem işi motiflerle tezeyn edilmiştir. Günümüzde çoğu harap durumda bulunan kubbe göbeği yazısı ile pandantiflerdeki *cihârîyâr** isimlerini, mihrap ve minber yazılarını hattat Mehmed Râsim Efendi yazmıştır. Camekân içine alınmış medhalden girilen son cemaat yeri tamamen kapalı bir mekân olup ortada aynalı tonoz, iki yanda da beşik tonozlarla örtülüdür. Buradan, ortadaki daha büyük üç kapı ile harime girilmekte, yanlardaki iki ahşap merdivenle de kadınlar ve müezzin mahfillerine çıkılmaktadır. Yapının batı köşesinde bulunan barok külâh ve kaideli minare kesme taşandır.

Külliyenin hamamı, moloz taş ve tuğladan yapılmış dikdörtgen planlı sade bir yapıdır. Sıcaklığı kubbe, soğukluğu tonozla örtülüdür; soyunma kısmı ise tamamen yıkılmıştır. Restorasyonu için 1988 yılında teşebbüse geçilerek rölevesi çizilmiş ve gerekli izinler alınmıştır.

Halen mesken olarak kullanılan sıbyan mektebi iki katlı olup kız ve erkek çocukların ayrı yerlerde okumaları için iki bölüm halinde yapılmıştır. Biri kızlar için dışarıya, diğeri oğlanlar için caminin avlusuna açılan iki kapısı bulunmaktadır. Cadde üzerine sıralanmış bulunan sıbyan mektebi, akaret dükkânları, hamam, fırın ve imam-müezzin evi bir bütün olarak tasarlanmış ve hamam hariç hepsi aynı plan ve formda yapılmıştır. Akaret dükkânlarının arasında yer alan ve onlar gibi iki katlı olan imam-müezzin evi, birbirinin eşi simetrik iki bölümden teşekkül etmektedir. Fırının dükkânlar arasında ve cadde üzerinde yer alması, yalnız meşruta binaları ile konakta kalanların değil, mahalle sakinlerinin de ihtiyaçlarını karşılamak üzere yapılmış olabileceğini düşündürmektedir. Caminin son cemaat yerinin köşesiyle avlu duvarı arasındaki üçgen alanda olduğu bilinen muvakkithane bugün mevcut değildir.

Altunizâde
Camii'nin
minber ve
mihrabı

BİBLİYOGRAFYA :

Mehmed Râif, *Mir'ât-ı İstanbul*, İstanbul 1314, s. 55; Ebû'l-Ulâ Mardin, *Huzur Dersleri*, İstanbul 1966, II-III, 354; S. Erginer, *Asya Kapısı Üsküdar*, İstanbul 1966, s. 57; İ. Hakkı Konyalı, *Âbideleri ve Kitâbeleriyle Üsküdar Tarihi*, İstanbul 1976, I, 91-94; II, 300, 436; R. Ekrem Koçu, "Altunizâde Camii", *İst.A*, II, 752-753.

HAMİT KÜÇÜKBATIR

ALTUNTAŞ el-HÂCİB

(ö. 423/1032)

Gazneliler'in
Türk asıllı Hârizm valisi
ve Altuntaş hânedanının kurucusu.

Sebük Tegin'in gözde *memlûk**'u olan Ebû Saîd Altuntaş önce Gazneli ordusunda kumandan olarak görev aldı, daha sonra *hâcib**-i kebirliğe kadar yükseldi. Bundan önceki hayatı hakkında bilgi yoktur. Sebük Tegin'in ölümü (387/997) üzerine yerine geçen oğlu Mahmud tarafından Herat valiliğine tayin edildi (391/1000-1001). Sistan'da çıkan isyanın bastırılmasında sultana yardım etti. Sultan Mahmud ile Karahanlı İlig Nasr b. Ali arasında Belh yakınlarında 1008'de meydana gelen savaşta Gazne kuvvetlerinin sağ koluna kumanda etti. Sultanın Hindistan seferlerine katılarak büyük yararlıklar gösterdi. Sultan Mahmud Hârizm'i Ebû'l-Hâris Muhammed el-Me'mûn'den alınca, cesaret ve kabiliyetini takdir ettiği Altuntaş'ı "Hârizmşah" unvanıyla buraya vali tayin etti (1017). Altuntaş ölümüne kadar bu görevde kaldı ve Hârizm'i komşu Türk kabileleri Oğuz ve Kıpçaklar'a karşı başarıyla savundu. Karahanlılar'ın Buhara ve Semerkant Hü-

kümdarı Ali Tegin'e (Buğra Han Ali b. Hasan) karşı Sultan Mahmud'un düzenlediği sefere katıldı. Sultan Mahmud ile Karahanlı Yûsuf Kadir Han'ın bütün İran ve Turan meselelerini görüştükleri meşhur mülâkatta hazır bulundu (1025).

Gazneli Mahmud'un ölümünden (1030) sonra yerine geçen oğlu Sultan Mesud, hükümdarlığı için tehlikeli gördüğü Altuntaş'ı Emîr Moncuk vasıtasıyla ortadan kaldırmaya teşebbüs ettiyse de başarılı olamayınca Altuntaş'a haber gönderip bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını söyledi. Altuntaş sultanın bu hususta bizzat yazdığı mektubu ele geçirdiği halde onun sözlerine inanmış görünerek hizmet ve bağlılığını sürdürdü. Hatta Mesud'un emriyle Karahanlı Ali Tegin üzerine yürüdü. Ali Tegin Buhara'yı boşaltarak hazine ve hafif eşyalarını alıp Buhara ile Semerkant arasındaki Debûsiye'ye çekildiği için Altuntaş hiçbir mukavemetle karşılaşmadan Buhara'yı zaptetti. Debûsiye'de Selçuklular'ın desteklediği Karahanlı ordusuyla savaşa tutuştu. Sultan Mahmud ile pek çok muharebeye katılmış olan Altuntaş'ın böyle çetin bir savaş görmediğini bizzat ifade ettiği muharebede iki taraf da kesin bir sonuç elde edemedi. Ali Tegin'in bir hücumu sırasında Altuntaş ağır şekilde yaralandı. Fakat durumunu gizleyerek Ali Tegin'in kendisiyle barış için müzakereye girmesini sağladı. Kethüdâsı Ahmed b. Abdüssamed ile Ali Tegin'in temsilcisi Mahmud Bey arasında Gazneliler lehine bir antlaşma imzalandı. Yapılan antlaşmaya göre iki ordu birer durak geri çekilecek ve Altuntaş Âmul'e var-